

Iedereen kent ze wel: de phishingmails waarmee criminelen u willen verleiden uw bankgegevens af te staan. Die mails herken je vaak aan het taalgebruik.

FRANK JANSEN EN
DANIËL JANSSEN

“Je account kan niet ontvangen bericht langer”

Hoe probeert de e-mailcrimineel onze gegevens op te vissen?

Toen frauduleuze e-mails in opkomst kwamen, zo'n twintig jaar geleden, waren ze erg gemakkelijk te herkennen aan het kreupele taalgebruik: letterlijk woord voor woord vertaald met een woordenboek. En nog steeds belanden er op gezette tijden dergelijke mailtjes in de mailbox, zoals deze uit 2012 van een hardwerkende Chinese zakenman:

Goedemorgen

ik moet uw partnerschap:

Ik ben contact met u op deze manier als gevolg van de noodzaak en de urgentie van deze transactie. Ik ben een manager van een bank in China en een financieel adviseur van Staten voor particuliere investeerder in mijn Bank.

De transactie betrekking heeft op een grote storting totaal 17,3 miljoen dollar (17 miljoen, drie

honderd duizend dollars van de V.S.) van de klant van een dood zonder eventuele nabestaanden of zal van testement.

De schrijver houdt zich niet aan genreconventies voor aanhef en inleidende alinea's. Maar bovendien zijn de meeste zinnen ongrammaticaal en zitten er spel- en interpunctiefouten in de tekst. Uit een onderzoek van Google komt naar voren dat slechts 3% van de lezers hier nog in trapt, al is het maar omdat niemand zomaar 17 miljoen dollar krijgt. Wat te mooi is om waar te zijn, is meestal niet waar, redeneren ze. Deze vorm van oplichting is bekend komen te staan als '419 fraude', genoemd naar een artikel in het Nigeriaanse wetboek van strafrecht (veel van deze mailtjes kwamen uit Nigeria).

Dreigen en dwingen

De volgende generatie bedriegers gooit het inhoudelijk over een andere boeg. In plaats van lokken schakelen ze over op dreigen en dwingen. Toch verrad